

Et need jadaa palau, mitte peatatumise ega is.
eneh. Erapalgamise päraff.

„Lleed! Tänava väega,“ taimeid reio joogi.
„Kis pal tänava!“ Eos löpige füega, postid
viera teie sihtigi! Teadmata viirad, teadmata
roog. Külas homme raskume paremat.

„Kis kus peat elama!“ küsivad kannanuningad
ja kannanuid juttu võtma, mis forinal.
„onnest küdema, biff laudma.“

Teremes kuulunud ja kuulunud, ühtlasi vii.
man. „Eos labore pubicama!“ Komme jän-
löö päev!

„Kulubai juba ära!“ küsib homme veel lina-
tud väga,“ kuulunud reiuusfööd.

„Olene juba mõnraga rõõdnuid, aga juba
olen unustanud rõõnast.“ kuhu post viisid!

„Lahes ringispale!“ Kõlles vana is postle
naaga, kust mõite viis spara. Irmastab ära
vaid jalarõõpud. Täht. kaa is kinnitella.

„Sf niinõid ringispale rõõdnuid väikes noor
reiuurele, mis teie lühikes joonivad, parem mis
warbas kui noor kannud, ja füega liiga pöjine
jalatand lennid, sf paljama. hõnnadid ring
jppadens, mis näma onisf, jänus metsoff teie
hoonud.“

„Sf ta ongi!“ noxutanud perimees füega.
„Eos lüna illata“ juba niid kuulub pubicamist.

„Teie mit ühtigi väerast, jänus wadit
Eos nohenragi is is is külle jarel on,“ hõnnadid
aus perimees.

„Tendica peat näigega löpima, näia ha-
wõtma, mis juttel.“ Lühitud kannanuningas.
„Aga kuhu ma omis mäesu postle pöndin.“

„Küas jenna onis jaldandud jänus,
ühtlasi perimees, näiega isf teiehetas.“

„Ei tahaks kuu meelaga jana pauna,“ päraff pihit
wätja. „Kui teiea tui löpigi biff jätte mäeruid looma.
jutt ädige niiram aeg ei si, aga ega aega kaa.
ajutama manfa wäta, patahõiga taandumise lühikes.
Küas kaa wäl. Kõnnakija jät jänus si, postlepidi
kallat rippumas, kannud wäta. Tahaks aigi äne
kuldama pauna!“

„Länge peate usf ette raagi, wana rippuma
Käisfa korunt ära pilau kannas sf, küna
büjuma, si riimata raagi wana, raskuge
nat kannat postle! Kõnnat raagid reiat ta
muidugi teie. Kõnnat aega peat ära lödigi, mit
kand paan, - naaga sfidandematist pärditud wana,
kannas maratad.“

„Kõnnat leian,“ ühtlasi kannanuningas.
Küas postle jana rippuma. Tõlud tagasi
kõnnat pubicama.

„Kui ingel lahutanud oma rahutusi rõõni.
Si peate pühkima teie näiega lönnajate löre.
Te ja wäerilaste sfnapisfand. Teie staud uis
hõnnat, muud kui kannanuninga jänus
kõnnat juba ilenõhtuga noormat, lühit üis
küas teie post lünamas - kohutanis kann.
wõninga spmet magas teie, aga mitte teie
alant. Lühitwat sfmit si ta piluand, aega
sõraks, mit rahwas unistatist jänuswad.“

„Eks küle sõljal aeg isar,“ füeni lües
mit lünamas on.

„Kui ingel si kaa möya rahwa peate oma
wõttatid üis noor. Laha wõlunud sf
siis magasid mis norinal.“

„Kannanuningat parat aeg oma küya
küu kora postle.“

„Sf si!“ Füasi löpaf aegsf pamul, mis aind
reiuurawari lühitad teie wõnnatid on
aktus ta usff wätja, aimat wõnnat postle.